

HRA NA VLČÍ KROK, NA PUCHÝŘÍ NOHY

aneb Špacírníkův průvodce po Beskydech a Javornících II.

*Slyš, lezúň! Hle, on se plazí!
Belhá se po horách, funí přes pahorky.
Podoben milý můj zdechlině šneka.
(Píseň písni)*

Přijde den a zčerná ti svět. Špacíru den a ty máš jediné přání: bít na potkání lidi, co tě zase uvrtali do tohoto nesmyslu. To nejsou dobré dny a dobrá přání a sám sis je zavínil. Zapomněl jsi, co jsi svým nohám sliboval minulý rok a teď musíš hrát hru na vlčí krok, na puchýří nohy.

Nikde se nedá víc zakusit než tady, zlé i horší. Popíšu ti nedokonale takový Špacír: Začni v květnu, o půlnoci, lehce oblečen, nejlíp na Vsetíně. Sejdou se zde podivná individua. A vbrzku potkáš v Beskydách motající se dívky se bahnem na kalhotách, vedle nich se klátí mladíci, podobní Frankeinsteinově monstru, apatičtí, dvoumetroví, s mapou v ruce. Duch tíže na nich sedí od začátku do konce.

Neznámo před tebou, neznámo za tebou, vstříc ti běží jen tchoří tlapy soboty. Palčivá, pekelná vteřina startu! Ze začátku běž pár set metrů a pak jdi dál a dál. Brzy poznáš, že víc jak pět kilometrů nemá smysl nejezdit autem.

Na zelené hodiny bloudíš a hledáš marně cestu. Kdo nezkusil, neporozumí. Unavená radost – najít v polomech uprostřed noci osamělou značku. I ty si radost vědoucne šetří, jinak budeš brzy přesvědčen, že než jít na Špacír, je lepší napsat knihu o myších nebo chemii.

Nejhorší je stoupání do prudkého svahu – poznáš, proč se většina lidí bojí strachu a vyčerpání. Cíl je daleko, tělo se samo podvědomě zdráhá vydržet a tělesných sil má míň, než by se zdálo. Na vrcholu Filky: proud nadávek se zklidní, les je prázdný, nohy ohnilé.

Jsi-li na Makytě, pospi za temné noci pod malou stříškou, snad se probudíš dřív, než vyjde slunce. Na horním trámu tu stojí spousta flašek, čteš etikety: zelená, medovina, tuzemák... Ale pozor na alkohol, špacírníku, v odložených lahvích ho je zoufale málo a bez slivky to prostě nejde.

Když slunce vyjde, stojíš nad Papajským sedlem, jen chřípí vdechuje vzduch. Tehdy je nejlépe zařvat jitřní nadávku na adresu organizátorů. A neumíš-li žádnou, vymysli si ji, bude se ti po cestě ještě mnohokrát hodit.

Na Javorníku se zuješ – neuvěřitelný zátuch. Snad to není hřích, ač jsi to ty, kdo šíří tu divokou vůni maje na nohou horkou ponožku. Naráz ze

sebe ponožky stáhneš. Jako úder 14 dní mrtvým tchořem, neopakovatelné – řveš. Rozloučíš se se starými ponožkami, ušly s tebou téměř polovinu Špacíru. Veselejší myšlenky: čerstvé ponožky a vítr, který odnáší k Hrozenkovu smradlavý prapor ztuchliny, všechno kolem tone v tom obludném oblaku živočišné vůně – tvůj pozdrav zemi Valašské.

Hospody jsou kamenem úrazu Špacíru. Den je deštivý a únavně dlouhý, neveselý a jednotvárný. A když cítíš, že tě k zemi tisknou těžké nohy, touha po pivě, kyselici a po hospodě, zastav se na Třeštítku. Rozhodneš se a za několik minut již můžeš sedět v lokále a pak v autobusu, v nebeském kočáru, který tě doveze na Vsetín, bez další hodiny trvající cesty a bez zklamání, které ti nakonec připraví ztráta značky a bloudění na žluté. I pro tuto svobodu volby a nezávislost miluj tu hospodu.

Nedobrá, stále stejná cesta na Ptáčnice ti způsobí halucinace. Půjdeš jenom ze setrvačnosti, z hecu. Tak je to vždycky, strádání zapomeneš, realita zmizí, vidiny tančících srnek ve večerních šatech, které bys, můj postižený špacírníku, ani na hašíšovém tripu nespatriš, ti zůstanou. Krajinu zapomeneš, srnky, modré i ty s šicími stroji, si zapamatuješ.

Kruh je nekonečný, obrovský a křivolaký. Cesty moudrých jsou kratší a rozumnější, i hlupák rozhodne, co je lepší, zda sedět doma, či se plahočit 100 km po horách. Plážoví hejsci, z kterých se neline puch, ti nebudou závidět a nebudou tě napodobovat. Nikdy si neošoupou nohy až nad kotníky jako ty. Ti nezažijí nemohoucnost při návratu. Když dojdeš, tak ulehneš, kde se ti líbí. Co najdeš, to sníš.

Probudil ses, narodil ses. A stačilo málo, aby i tvoje jitro zezlátlo a den byl stříbrný. Stačilo udělat tři věci: nejít na Špacír; nejít na Špacír; nejít na Špacír. Tři urážlivě moudré věci a změnil by se svět! Pouhé tři věci a jitro by bylo jiné.

Kachním krokem kačera Donalda se blíží vsetínské nádraží. O pár set metrů dál je čekající vlak. Výpravčí zapíská, tvoje sebejistota mizí a vlak se rozjíždí. Mohl bys ho doběhnout, ale dnes se k němu suneš pajdavými poskoky, jen mu zahroziš, rukou nad hlavou zatočíš, v bezmoci vykřikneš jedinou větu, které tě napadne. KURVA!!! PŘÍŠTĚ VÁM NA TEN ŠPACÍR SERU!!!, větu, jež znamená všechno.

*Komár, Kuzmič – hlava otevřená, VL
3. května 2007
(Na motivy Karpatských her M. Nevrlého)*